

THƯ CHO NGƯỜI BẠN CŨ

California ngày... Tháng... Năm 19...

BT. Thân mến,

Cũng ngày này cách đây gần 30 năm mà vẫn còn nhớ không? Bọn mình đã trải qua nhiều tuần lễ sống trong địa ngục. Nhiều ngày không có lấy một hột cơm chỉ uống nước cầm hơi, rồi nước cũng không có để mà uống. Những thằng đàn em mình liều mình bò ra giếng để lấy nước đều chết banh thây, có đứa còn sống nhưng gãy chân hoặc gãy tay vì đạn pháo vậy mà nó cười hí hửng đưa bi đông nước về phía tao... tao nhào về phía nó để cố gắng may ra cứu kịp đem nó ra khỏi vùng nguy hiểm. Tay tao vừa chạm bi đông nước thì cũng vừa lúc nó gục chết mà miệng vẫn còn cười, còn tao thì... khóc!

Hai hôm sau, mày cũng vì cứu một thằng em mà lãnh nguyên một mảnh đạn 107ly làm gãy chun trái, hai ngày với vết thương trí mạng không có tiếp máu không có nước biển... rồi mày cũng được tải thương về Tổng Y Viện Cộng Hòa... để rồi khoảng 4 tháng sau vào ngày 30 tháng 4 mày bị bọn xung là “giải Phóng” đuổi ra khỏi bệnh viện với cái chân cụt nửa bàn chân còn rỉ máu.

Ngày Ông DVM ra lệnh buông súng, tao bị giặc bắt lúc 8 giờ sáng khi vừa băng rừng từ Bình Tuy về đến Vũng Tàu (trước khi có lệnh đầu hàng) và bọn mình thất lạc nhau từ đó. Năm 1983 tao ta khỏi tù, có vài lần tao về Sài Gòn tìm mày nhưng không gặp vì mày đã về quê, mấy lần lên xuống Sài Gòn tao đều đi xe đạp mượn của hàng xóm vì không có tiền đi xe đò.

Tao gặp thằng X. nó bảo mày hình như không bị đi tù “Cải Tạo”, đúng ra là chỉ bị tập trung đến cuối năm 1975 mày được cho về, có lẽ mày thuộc “Gia đình cách mạng”... vì thế mày không đủ tiêu chuẩn để đi diện H.O...

Khoảng năm 1999 hoặc năm 2000, tao đang làm cu-li cho một hãng điện tử lương chỉ đủ ăn cơm và trả tiền share phòng, không hiểu mày nghe ai nói mà viết thư qua Mỹ mượn tao 20,000 Dollars để làm ăn. Đọc thư mày tao sững sờ mấy ngày, với số tiền này tao làm cu-li suốt đời cũng chưa chắc có đủ... rồi mày giận tao và đoạn giao. Trước đó vài năm mày thúc giục tao về VN thăm mày, tao tính vừa tiền máy bay, tiền quà cáp cho bạn bè, tiền tiêu xài tối thiểu phải từ 4,000 USD... nếu lỡ gặp anh em lính của mình khi xưa, họ nghèo quá xin tiền thì tao phải... làm sao. Rồi nhiều lần mày bảo tao qua mấy tiểu bang khác kể cả Canada để tìm bạn cho mày, tao đâu có tiền mua vé máy bay. Nhưng nếu đi được thì trở về hãng điện tử không nhận tao vô làm nữa thì có nước chết đói, tao viết thư

về trình bày sự việc với mày thì bị mày chửi như dội nước vô mặt... nào là lừa thầy phản bạn nào là “qua cầu rút ván”, nào là... Tao buồn lắm, tự an ủi bằng cách cho là vì ở VN nên mày không hiểu đời sống ở Mỹ và cũng với trình độ học ít như tao thì chỉ làm cu-li, mà cu-li thì mỗi tháng phải ăn mì gói nửa tháng là chuyện bình thường. Không phải một mình mày chửi mà còn mấy đứa nữa cũng chửi tao “nức nở”, riết rồi tao cũng quen và cũng bớt buồn và bây giờ thì “Em không buồn nữa Chị ơi!”.

“Nếu bị ai đó bỏ thì bạn đừng buồn, vì bạn chỉ mất một người không thương mình còn họ thì bị mất đi một người thương họ thật tình” – với chân lý này, tao như thằng điếc không sợ súng, ai muốn chửi thì chửi.

Bây giờ thì tới màn 2 cảnh 1 là... Tao cũng vẫn còn bị chửi mà ở Mỹ chửi chứ không phải từ VN viết thư qua chửi như lúc trước. Một cái cell phone cũng 7, 8 trăm USD, rồi tiền Internet hằng tháng mà mấy người bạn ở các tiểu bang xa cứ gọi bất kể ngày đêm Chủ Nhật hay ngày Rằm, không biết tiền đâu mà mấy ông gọi như thế. Tháng nào mà tao phải gọi long distant cho bạn bè thì tháng đó mì gói cũng không có mà ăn.

Suốt nhiều chục năm nay, kể từ khi những người lính xuống thuyền nửa đêm để vượt biển tìm tự do. Trước hết, tao chỉ nghĩ là... bằng mọi cách phải rời bỏ “Thiên Đường Xã Nghĩa” để tìm tự do cho chính mình. Nhưng khi bước chân lên những hòn đảo của Mã Lai, Nam Dương, v.v. những người lính đã tự động hình thành những nhóm, hội đoàn cựu quân nhân, tuy nhỏ bé nhưng cũng nói lên sự đoàn kết của những người lính năm xưa đã một thời chiến đấu bên nhau.

Khi được định cư ở nước thứ 3, ngoài vất vả mưu sinh, bọn tao cũng phải chừa ra một khoản tiền tuy nhỏ nhoi nhưng cũng gửi về quê nhà, ngoài gia đình ra còn gửi thêm cho bạn bè, những đứa đang đói rách lang thang không nhà không cửa, có đứa vì thương tật trong chiến tranh giờ phải lê lét đầu đường xó chợ ăn xin, sống nhờ vào lòng hảo tâm của thiên hạ. Mày thấy có đau không, bạn bè mình từng là những người lính oai phong lắm liệt chốn sa trường nay phải sống tủi nhục giữa dòng đời, giữa những con mắt hận thù của kẻ gọi là “chiến thắng”.

Bọn tao nói riêng, những người lính VNCH sống trên những đất nước tạm dung nói chung, không phải tất cả mà hầu hết lúc nào cũng nghĩ đến trách nhiệm của một người lính đối với Tô Quốc, đối với đồng bào và những đồng đội bất kể là binh chủng nào nhất là các anh Thương Phế Binh. Chúng tao tìm đủ mọi cách trong khả năng của mình để làm một cái gì đó mong xoa dịu bớt sự khốn khổ của họ và cho cả chính mình vì nỗi đau mất Nước và tự mình làm mất Nước, cũng như sự đau thương khốn khổ của đồng bào bởi hành động buông súng của mình! Đôi khi cũng tủi hổ lắm mày ạ, tiền bạc bọn tao không đưa nào có nên phải tô chức tiệc gây quỹ bằng mọi cách, mọi hình thức nhưng không đủ vào đâu phải đi xin thêm những nhà hảo tâm giàu có... đôi khi bị họ từ chối thẳng thừng đành phải quay về với nỗi xót xa. Thương Phế Binh ở quê nhà cả hàng trăm ngàn người mà đa số đã già yếu, bệnh tật. Mỗi năm chỉ gửi về cứu trợ được chừng vài trăm hoặc vài

ngàn người với 50 Dollars cho một người và nhiều năm sau nữa họ mới có cơ hội nhận thêm tiền cho đợt kế tiếp. Vì thế, mỗi năm vào dịp Tết Dương Lịch hoặc Âm Lịch bọn tao rất bận rộn “kiếm tiền” để có một chút quà cho anh em Thương Phế Binh ở quê nhà... cũng vì thế quên hoặc chậm trễ trả lời phone, trả lời email thì trước sau gì cũng bị chửi, nhẹ lắm thì cũng nghe những lời mắng nhiếc và đầu dây bên kia cúp phone nghe cái... ẹt!

Cũng chưa yên, bọn VC lại cho Văn Công từ trong nước ra với sự tiếp tay của những con buôn văn nghệ hải ngoại mượn danh ty nạn tổ chức Ca, Nhạc, Kịch ru ngũ giới trẻ hải ngoại (kể cả những con, những thằng già đầu ham vui, thiếu hẳn ý thức chính trị) với mưu đồ từ từ xóa bỏ lẫn ranh Quốc, Cộng.

Mùa này lạnh lắm, ban đêm những người biểu tình đứng ngoài trời giá rét, còn bọn Văn Công, Du Sinh VC kể cả những đứa cha mẹ là người ty nạn nhưng chúng ham vui và mất dạy vì cha mẹ chúng không biết dạy con, chúng dám bỏ tiền ra mua chiếc vé hạng danh dự cả 1,000 USD.

Khi xưa, người lính (trong đó có cả mày) chiến đấu bằng súng đạn, ngày nay không có súng thì chiến đấu bằng ngòi viết hoặc bằng chính sức lực già yếu của mình. Những người lính VNCH sẽ không bao giờ bỏ cuộc... Họ bỏ cuộc chỉ khi nào không còn... hơi thở mà thôi, mỗi năm thậm chí mỗi tháng đều có người vĩnh viễn ra đi để lại tiếc thương cho những người còn sống – Có người nói: “Năm mò thật sự của người chết không nằm ở nghĩa trang mà nó nằm trong trái tim quên lãng của người sống!”

Chúng ta sống làm sao để khi nào chết đi cũng không bị người đời nguyên rủa nhất là bạn bè và những anh em đã một thời dưới quyền của mình khinh khi. Viết đến đây thư cũng đã quá dài, tao còn phải ngủ để ngày mai còn đi làm. Có lẽ tao phải bán chiếc xe đang sử dụng, ít ra cũng được 10,000 USD rồi mua lại chiếc khác khoảng 4,000 USD hoặc 5,000 USD để có phương tiện đi làm. Số tiền còn lại bao nhiêu tao sẽ gửi về VN giúp đỡ những thằng bạn nghèo khổ kể cả những thằng từng “chửi” tao bần tiện, bần xỉn, lừa thầy phản bạn vì tao quá nghèo không có tiền để gửi nhiều lần cho tụi nó, trong đó có “mày”.

*Thằng bạn cũ của mày: LPO
(lá thư viết đã lâu... tình cờ tìm thấy!)*

Nguồn: Internet eMail by Lê Phi Ô chuyển

*Đăng ngày Thứ Sáu, February 11, 2022
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQT/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*